

MILYEN IS A BOLDOGSÁG?

A Vajon létezik szerelem első látásra? szerzője

Jennifer E. Smith

Dream
válogatás

ele

Két idegen, Graham Larkin és Ellie O'Neill akkor ismerkednek meg – legalábbis virtuálisan –, amikor Graham véletlenül e-mailt küld Ellie-nek. A két tizenhét éves fiatal e-mailezni kezd egymással, bár az ország átelles felén élnek, és még egymás keresztnévét sem tudják.

Szellemes és feledhetetlen levelezésükben Graham és Ellie feltárják egymás előtt az életüket, reményeiket és félelmeiket. De mindent azért nem osztanak meg a másikkal: Graham nem tud Ellie családjának titkáról, Ellie-nek pedig fogalma sincs, hogy Graham a rivaldafényben él.

Miután Graham kihasználja a lehetőséget, hogy elutazzhasson Ellie otthonába, a maine-i Henley városkájába, netes kapcsolatuk végre valóban személyessé válik. De lehet-e egy pár két ennyire különböző háttérű fiatalból úgy, hogy minden ellenük szól?

Egy sorsdöntő nyár történetét elmesélve Jennifer E. Smith új regénye bizonyítja, hogy az élet – akár csak a szerelem – tele van meglepő felfedezésekkel és szerencsés tévedésekkel.

o

JENNIFER E. SMITH Vajon létezik szerelem első látásra? című regénye 2012-ben jelent meg Magyarországon. Munkáit eddig huszonkilenc nyelvre fordították le. A skóciai St. Andrews Egyetemen szerzett mesterdiplomát írásművészetből, jelenleg New Yorkban dolgozik szerkesztőként.

www.jenniferesmith.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

***Ha a szerelem e-mailben jelentkezik, vajon megéri
válaszolni?***

„Lenyűgöző regény! A kedves, vidám karakterek sorsát az olvasó szívéen viseli. A történet lapról lapra odaláncol a könyvhöz.”

Kirkus Reviews

„Ez a könyv nagyon szórakoztató és aranyos. Mókás, hogy egy barátság kezdetéhez elég csak egy tévesen elküldött e-mail. Aztán, amikor a fiatalok személyesen is találkoznak... Nahát! A barátság helyébe új érzések lépnek. Fantasztikus olvasmány!”

Goodreads

„Ettől a könyvtől elállt a lélegzetem! Ez életem legmeghatározóbb olvasmánya. A legjobb könyv, amit valaha írtak.”

Amazon

„A hírnév csillogása és a kisváros otthonossága keveredik ebben a nyári szerelmi történetben. A két fiatal története annyira magával ragadó, hogy azt kívánjuk, bárcsak több időt tölthetnénk ezzel a kedves párral.”

Booklist

Jennifer E. Smith

MILYEN IS A BOLDOGSÁG?

— részlet —

Graham hetek óta álmodozott erről a pillanatról. És ahogy az egész lezajlott – a város pont úgy festett, ahogy elképzelte, a kis üzletsoraival meg a hátába fújó sós széllel együtt –, szinte úgy érezte, most is csak álmodik.

A nap fényét vékony felhőtakaró tompította, Graham feje mégis lüktetett. Az éjszakai járattal érkezett Portlandbe, és szokás szerint nem aludt egy szemhunyaszt sem. Graham gyerekként soha nem ült repülőgépen, úgyhogy most első osztály meg magánrepcsik ide vagy oda, továbbra is nyugtalanra és feszültté tette a repülés: akármennyi ideje ment is rá manapság, csak nem volt hozzászokva az utazás ezen fajtájához.

De ez most nem számított. Ahogy az üzlethez sétált, olyan élénknek érezte magát, amilyennek már rég nem, tökéletesen éber volt, és eltöltötte az önbizalom. Nagyon rég érezte utoljára így magát. Az elmúlt két évben, ahogy egyre felismerhetetlenebb lett az élete, Graham olyan kép-

lékennyé vált, akár egy darab gyurma. Hozzászólt, hogy megmondják neki, mit csináljon, hogyan viselkedjen, kivel találkozzon és kinek mit mondjon. A talkshow-k kanapéin lefolytatott, látszólag könnyed csevegéseket mindig előre megírt szövegből adta elő. A randijait a menedzsmentje szervezte neki. A ruháit egy stylist választotta, aki örökösen V-nyakú pólót meg szűk farmert próbált ráerőltetni, pedig ilyesmiket azelőtt esze ágában sem lett volna felvenni.

Ám az *azelőtt* mintha millió éve lett volna.

És így zajlott az élete *azután*.

Ha valaki két évvel ezelőtt azt mondja neki, hogy tizenhét éves korára egyedül fog élni – a gyermekkori otthonánál háromszor nagyobb házban, medencével, külön videojátékos szobával, és kellő elővigyázatosságból felszerelve a legkorszerűbb biztonsági rendszerrel –, Graham kinevette volna. De mint minden, ami az első filmszerepét, illetve az annak köszönhető, váratlan rajongói örületet követte, egyszerűen ez tűnt a logikus következő lépésnek. Először jött az új ügynök, aztán az új sajtófelelős; egy új ház meg egy új kocsi; új viselkedés a nyilvánosság előtt, valamint több új magántanár, akik segítettek befejeznie a középiskolát forgatás közben; mindenféle új szabály a társas életével kapcsolatban; valamint természetesen egy csomó új és addig elképzelhetetlen lehetőség, hogy bajba kerüljön.

Még a szülei is megváltoztak. Mostanában valahányszor hazaugrott, mindketten furcsán visszafogták magukat, gondosan megválogatták a szavaikat, mintha mindannyiukat

filmezték volna. Graham időnként tett valami olyasmit, ami régen megőrjítette őket – a konyhapulton hagyta a piszkos edényt vagy az előszoba közepén a lerúgott cipőjét –, de ahelyett hogy rászóltak volna, mint régen, csak megfejtethetetlen pillantást váltottak, és úgy tettek, mintha észre sem vették volna. Olyan zavarba ejtő volt az egész, hogy Graham alapvetően leszokott a hazalátogatásról.

Úgy gondolta, biztos az a baj, hogy túl gyorsan jött a változás. Nem is olyan régen csak egy tizedikes gimnazista volt, Nathan Detroit szerepét játszotta a sulis félhomályos színpadán, miután poénból jelentkezett a szereplőválogatásra, ugyanabból az okból, ami a legtöbb tettét motiválta: hogy lenyűgözzön egy csajt. Néhány nappal később döbbenten fedezte fel, hogy valóban felkerült a neve a szereplők közé.

Egy olyan módos kertváros sulijába járt, hogy gyakran úgy érezte, mintha egy jól öltözött ufókkal teli idegen bolygóra tévedt volna, viszont Los Angeles közelsége azt jelentette, hogy a legtöbb osztálytársa – pláne az egész színjátszószakkör – Hollywoodról szövögetett álmokat. Tánc-, ének- és színjátszásórákon töltötték a fél életüket. A *Variety* magazin minden számát elolvasták, hogy lépést tartsanak a szórakoztatóipar történéseivel, a vásárolgatást pedig fontos lehetőségnek tekintették az image-ük kialakítására.

De aztán Graham, aki nyakigláb, hamis és kissé szégyenlős volt, bebotladozott a színpadra, gyagyán vigyorogva egy lányra, akivel soha egy szót nem váltott azelőtt, és valahogy

sikerült megcsípnie a szerepet. És mégis, mintha rajta kívül senki sem találta volna ezt furcsának. Egyszerűen mindig összejöttek neki a dolgok. Sosem okozott gondot, hogy bekerüljön egy sportcsapatba vagy az éltanulók közé, elnyerjen bármilyen díjat a Legjobb játékostól a Példamutató polgárig. Akárhogy is, mindig kedvezően alakult az élete.

Aztán elérkezett a bemutató estéje, Graham darálta a szövegét a méreténél talán egy számmal kisebb jelmezben, könnyezett a szeme a rivaldafényben, és kicsit elbizonytalanodott, vajon az előadás után tényleg el kéne-e hívnia az Adelaide-et játszó lányt a tavaszi bálra. Végül úgy alakult, hogy esélye sem volt rá. Egy osztálytársa édesapja még ismeretlen színészt keresett épp egy filmhez, a kamaszkorú bűvész szerepére – nem főszereplőnek, hanem annak a karakternek, aki miatt a főhősnő átmenetileg megkérdőjelezi a főhős iránti szerelmét –, és az előadás után lecsapott a fiúra, hogy megbeszélje vele, jöjjön el meghallgatásra. Graham szülei – akiknek a fiukhoz hasonlóan fogalmuk sem volt, pontosan mit is jelenthet, ha megkapja a szerepet –, helyeselték a dolgot, mondván, jó lehetőség lehet, egy érdekes tapasztalat, talán még az egyetemi felvételizésnél is előnyére válhat... sőt, ha minden jól alakul, még a továbbtanulását is segíthet fedezni.

Később minden magazin olyan közhelyekkel írt Graham sztárrá válásáról, hogy akár egy rajzfilmfigurát is jellemezhettek volna: miként „emelkedett ki a semmiből”, „robant be a köztudatba” vagy „hódította meg a filmvásznat”.

És nagyjából így is érezte magát. Nem is gondolta, hogy ennyire fogja élvezni a színészkedést, és először érdekesnek találta Hollywood világát, örömdetes változatosságnak a középiskola pitiáner melodrámaíhoz képest.

De arra senki sem figyelmeztette, hogy ha egyszer ilyesmi történik az emberrel, többé nincs visszaút. Utólag úgy tűnt, ennek magától értetődőnek kellett volna lennie, igazán rádöbbenhetett volna, mielőtt minden beindult, de az egész folyamatban érzett némi tehetetlenséget, mintha berobbanás helyett sokkal inkább egy hegyoldalon zuhant volna le. És ahogy a legtöbb rajzfilmfigura, ő is rohant tovább, hiába fogyott ki a lába alól a talaj: remélte, hogy amíg nem torpan meg, nem zuhanhat le.

El sem tudta volna képzelni, hogy ilyen magányos lesz. Ügynökök, menedzserek, rendezők, színészkollégák, oktatók, öltözködési szakértők, sajtósok, fodrászok és image-szakértők vették körül. Graham számára azonban egyikük sem tűnt igazán valóságosnak, és ha épp nem vette a kamera, felszívódtak, mintha haszonleső szellemek lettek volna. Igyekezett tartani a kapcsolatot gimis barátaival, de megváltozott köztük valami: ebben a furcsa, idegen környezetben azok nem tudták, hogy viselkedjenek Gramammal. Túlságosan messze került a szülői szigor, házi feladat meg focidzés világától, és miután nem rendezett több bulit, nem sok ok maradt a régi barátságok fenntartására.

Ugyanez volt a helyzet az új haverokkal, akikkel a különféle rendezvényeken meg partikon találkozott, meg min-

den lánnyal, akivel csak ismerkedett. Azelőtt olyan srác volt, akinek mindenki kereste a társaságát, mert állandóan poénkodott, igazán értett a szórakozáshoz, és a mókás felszín alatt valóban egész rendesnek bizonyult. Mostanra viszont az a srác lett, akinek azért keresi mindenki a társaságát, mert jóképű meg híres, és király kéglije van, vagy azért, mert az általa elért dolgokra vágynak, és azt remélik, rajta keresztül el is érhetik őket.

Így hát amikor nem forgatott, Graham begubózott a házába, és az ügynöke által küldött forgatókönyveket olvasgatta, igyekezve kitölteni valahogy a napjait. Csak néha ment el partikra, általában azért, hogy találkozzon valami új, sikeres rendezővel vagy íróval, akiről csupa jót hallott, és amikor óhatatlanul megjelentek a lesifotósok, fancsalin mosolygott, majd feltűnés nélkül elhúzta a csíkot, amint lehetett. Több könyvet olvasott, mint diákként valaha is. Annyi pizzát rendelt, hogy azt már el se tudta hinni. Lehangozta, hogy milyen lelkesen tölti az időt videojátékozással. Beszerzett háziállatnak egy malacot, így immáron vele kettesben tengette napjait a kertben, a medencénél.

Aztán az egyik e-mailje az ismeretlen lánynál kötött ki.

És Graham egyszeriben megértette az internet varázsát. Az egész anonimitása szinte részegítő volt. Hirtelenjében tiszta lappal indulhatott. A lány rejtély volt a számára, ahogy ő is neki; nem kellett többé Graham Larkinnak lennie, egyszerűen GDL824 vált belőle. GDL824 pedig lehetett akárki, egy tizenhét éves srác százféle variációja: olyan, aki élt-halt

a fociért vagy sorra nyerte a sakkversenyeket, aki cigizett a sulis mögött vagy zseniként már az orvosi egyetem másodévéig végezte. Gyűjthetett pillangókat vagy baseballcsapatzászlókat vagy épp barátnőket. Rajonghatott filmcsillagokért, teniszcsoillagokért vagy az ég számtalan csillagáért. Akár még Graham Larkin rajongója is lehetett, az is mindegy lett volna.

Lényeg a lényeg, lehetett bárki.

Heteken át, ahogy részt vett a következő filmje előkészületeiben – ezúttal egy szerelmi történetet forgatott, hogy megmutassa az érzelmesebb oldalát –, küszködve igyekezett a Los Angeles-i stúdióra koncentrálni. Fejben azonban örökké az ország átelles felén járt. Mióta a lány megemlítette maine-i otthonát, Graham azon kapta magát, hogy olyan érdeklődéssel tanulmányozza az államot, mintha valami egzotikus ország lenne.

Tudtad, hogy a keskenylevelű áfonya Maine állam hivatalos gyümölcse? – írta a lánynak egyik este. – És ami még fontosabb: hogy az állam hivatalos édessége a „whoopie pie” nevű sütiszendvics?

Azt se tudom, mi a sütiszendvics – állt a lány válaszában. – Pedig cukrászdában dolgozom. Szóval van egy olyan érzésem, hogy ezt csak te találtad ki.

Nem is! – felelte Graham. – Sőt, lefogadom, hogy Maine minden városa ilyen sütiszendvicsel van kikövezve.

Hát, Henley aztán nem – közölte a lány, és Graham úgy érezte magát, mint egy sötétben tapogatózó bányász, aki hirtelen megpillant egy halvány fénysugarat.

Alig néhány nappal azelőtt rúgták ki a forgatás helyszínének kiválasztóját, mert kiderült, hogy az észak-karolinai kisvárost, ahol a nyár első hónapjában filmezni készültek, elárasztották a kabócák. A rendező kikelt magából, amiért a forgatási helyszín felelőségének figyelme elsiklott a bogárinvázió felett, annak ellenére, hogy az óraműpontossággal lepte el a várost tizenhárom évente, Graham azonban titokban nagyon is örült.

Ő javasolta Henley-t a forgatás új helyszínéül, hangsúlyozva, hogy ott minden megvan, amit keresnek: régimódi üzletek, látványos kikötő, hosszan elnyúló, sziklás tengerpart. Úgy beszélt róla, mintha már rengetegszer járt volna ott, és igazság szerint mostanában annyit gondolt Henley-re, hogy kissé úgy is érezte, megfordult már a kisvárosban.

De még így is jó sokat kellett gyözködnie az illetékeseket, és végül kénytelen volt úgy viselkedni, ahogy mintha mindig várták volna tőle: nyűgösködőn, követelőzőn és lekezelően. Fenyegetőzött, és vészjóslóan lóbálta a mobiltelefonját. És legnagyobb meglepetésére ez a módszer be is vált. Új felelősöket küldtek ki a helyszín megvizsgálására, akik jelentették, hogy valóban tökéletes volna a forgatáshoz. Az illetékesek beszerezték a kellő engedélyeket, és aláírták a kellő papírokat. A másodrendező meg a stábja a többieknel hamarabb utaztak a helyszínre, hogy kiegészítő felvételeket készítsenek. Grahamnak meg a színész kollégáinak pedig szállást foglaltak négy hétre a Henley Fogadóban, ami alig fél kilométerre volt a város egyetlen édességboltjától.

Még ha nem is lett volna hírértékű a szerelmi élete, és még ha nem is kellett volna állandóan óvakodnia, nehogy alapot adjon valami pletykára vagy szóbeszédre, Graham akkor sem árulta volna el senkinek, mi a valódi oka, hogy ennyire vágyik Henley-be. Legjobb esetben is kissé örültnek tűnt volna. Legrosszabb esetben pedig fanatikus zaklatónak.

De igazság szerint egész biztos volt benne, hogy belezúgott egy lányba, akivel még nem is találkozott személyesen, egy lányba, akinek még a nevét sem tudta.

Tisztában volt vele, hogy ez nevetséges. Ha valaki egy forgatókönyvet ajánl neki pontosan ezzel a történettel, közölte volna vele, hogy teljesen valószínűtlen a sztori.

Ám ez nem változtatott azon, amit Graham a lány iránt érzett.

Nilván egyszerűbb lett volna, ha simán találkozóra hívja levelezőtársát. De mi van, ha a lány nem ugyanígy érez iránta? Mi van, ha tényleg csak levelezni akar vele? A forgatásnak köszönhetően legalább volt kifogása, hogy mit keres a városban.

Elvégre is valahol csak le kellett forgatniuk a filmet!

Grahamnek volt még egy napja, mielőtt elkezdték volna az ő jeleneteit venni. Amikor közölte Harry Fentonnal, rohamosan öszülő menedzserével, hogy még a forgatás kezdete előtt a városba akar utazni, a férfi értetlenül bámult rá.

– Sosem szoktál a kelleténél korábban forgatásra menni – mondta, de Graham csak a vállát vonogatta.

– A film szerint születésem óta abban a városban élek, úgyhogy szerintem fontos, hogy teljesen elmerüljek a hely atmoszférájában – közölte Graham, szó szerint elismételve, amit egyszer egyik színésztársától, a Cylinder-trilógia nagyképű főszereplőjétől hallott. Rádöbbsent, hogy kezdi ugyanolyan jól alakítani Graham Larkint, ahogy az összes többi szerepét.

Kicsit lassított, ahogy a fagyizó közelébe ért. Érezte, hogy a fotósok a háta mögött bujkálnak, úgy lesnek rá, akár egy cáparaj. A nap a vállát tűzte, a pólója máris a hátahoz tapadt. Elment egy magas, vörös hajú lány mellett, és amikor rápillantott, néma megrovást olvasott ki zöld szeméből. Miközben Graham mániákusan összpontosított a Henley-be való eljutásra, az meg sem fordult a fejében, hogy a kisváros talán nem látja őt valami szívesen. Ismét a lányra nézett, aki ezúttal rámosolygott, de mintha egyben fel is mérte volna, és Graham úgy érezte, nem biztos, hogy tudni szeretné a róla alkotott véleményét.

De ilyesmin már nem volt ideje aggódni. Megállt az üzlet előtt, hunyorogva igyekezett benézni a kirakaton, de csak a napfény verődött vissza a szemébe. Borzasztóan kíváncsi volt, hogy néz ki a lány, bár tudta, a külsejének nem kéne számítania. Nagyon rég érzett utoljára így valaki iránt. Híresnek lenni olyan volt, mintha valami varázslatos amuletet hordana magánál; mondhatott bármi hülyeséget, csupa unalmas dolgot vagy akár a világon semmit, a lányok ígyis-úgyis odavoltak érte. De ahelyett hogy ettől eltöltöt-

te volna az önbizalom, csak megrengette a magába vetett hitét, hiszen így soha nem tudta megítélni, valójában hogy érez iránta bárki.

Egész mostanáig. Mert akárki is volt a levelezőtársa, Graham abban egész biztos volt, hogy a lány kedveli őt. Nem a filmsztár verzióját, hanem a valódi énjét.

És Graham is kedvelte őt.

Amikor kinyitotta az ajtót, meglepte a pici csengő hangja, és lehajtotta a fejét, így sapkája karimája eltakarta az arcát. Más vevő nem volt a boltban, és Graham a padló fekete-fehér csempéjére szegezte a tekintetét, amíg a pulthoz nem ért. Már nagyon rég nem fordult elő, hogy félt volna ránézni egy lányra, de most megmagyarázhatatlanul ideges lett, és beletelt pár másodpercbe, mire a vele szemben állóra tudta erőltetni a tekintetét.

Amint sikerült, megkönnyebbülten látta, hogy egyértelműen szépséges lány, mandulavágású szemmel és hosszú, sötét hajjal. De alig adott magának időt, hogy ezt felfoghasssa. Túlzottan lefoglalta, hogy a pólóinge zsebére hímzett szavakat bámulja.

Ellie – gondolta, végre nevet párosítva a kezdőbetűhöz.
Ellie O'Neill.

A lány idegesen nézte, arckifejezése félúton volt a döbbenet és az öröm között. Graham biccentett, majd a fagyaltos pulthoz oldalazott, és úgy tett, mint aki a kívánt izen mereng. De igazából egy néhány hete lefolytatott beszélgetésükön járt az esze, amikor poénból továbbított a lánynak

egy e-mailt, ami tulajdonképpen a kedvenceit firtató kérdőív volt.

Én ezt ugyan ki nem töltöm – felelte E. – Ennyire nem lehetsz kíváncsi, hogy mi a kedvenc fagyim.

Viccelsz? – reagálta Graham. – Meg lennél lepve, hogy ez mennyi mindent elárul rólad.

Hadd találjam ki! – írt vissza a lány. – Ha azt felelem, hogy a citromos fagy, akkor savanyú vagyok. Ha azt, hogy a vaníliás, abból az derül ki, hogy unalmas vagyok...

Valahogy úgy – felelte Graham. – Én a sörbetet szeretem a legjobban. Ez mit árul el rólam?

Hogy remek az ízlésed – jött a válasz. – Nekem is az a kedvencem.

Figyelte a lányt, aki odajött hozzá, megállt vele szemben, és áthajolt a pulton.

– Mivel szolgálhatok? – kérdezte, és Graham riadtan hallotta ismerősen csengő hangnemét, ugyanazt a mézesmázos megszólítást, amelyet Los Angelesben annyi sajtóstól meg ügynöktől megkapott már. Félmosollyal válaszolt, de nem szólt semmit, a lány pedig elvihogta magát. Graham gyomra görcsbe rándult.

Az üvegre mutatott.

– Az erdei gyümölcsös sörbetből kérnék – mondta, és megkockáztatott egy pillantást a lányra, kíváncsian, vajon leesik-e neki a tantusz. De ő csak bólintott, és fogott egy kis papírpoharat, Graham pedig rádöbbsent, hogy ennyi még nem elég; persze, hogy nem elég. Próbálta kitalálni, miként

hozhatná még szóba a dolgot – lazán megemlíthetne valami mást, amit e-mailben tárgyaltak ki, előjöhetne egy közös poénjukkal –, de a háta mögül hangos csattanás hallatszott, ahogy az egyik fotós túl közel hajolt az ablakhoz a fényképezőgépével, és Graham rádöbbsent, hogy talán mégsem ez a megfelelő pillanat.

– Biztos jól érzed majd magad nálunk – mondta a lány, ahogy átnyújtotta neki a sörbetet. – Szuperül el lehet itt tölteni a nyarat.

Könnyed hangot ütött meg, és elég nyilvánvalóan flörtölt, Grahamnek pedig eszébe kellett vésnie, igazságtalan lenne elvárnia, hogy ez a lány teljesen más legyen, mint a többi. Amint kiderül, hogy kicsoda Graham – kicsoda valójában –, onnantól minden rendben lesz, addig viszont értelmetlen lett volna azon hüledezni, ahogy a lány illegette magát a pult mögött.

– Nahát, tényleg? – kérdezte Graham, miközben egy tízest helyezett a pultra, majd legyintett, hogy nem kéri a visszajárót. – Hol lehetne jót vacsorázni?

– A Homárfalodában – felelte a lány kissé megilletődött mosollyal. – Az a kedvenc helyem.

Graham bólintott.

– Hát akkor – mondta –, lenne kedved velem vacsorázni ott ma este?

– Nekem veled? – kérdezett vissza őszintén meglepődve.
– Komolyan?

– Komolyan – felelte Graham felvillantva a milliókat érő mosolyát, amely előző életében sosem tűnt varázslato-

san vonzónak, manapság viszont tinilányok tömegei aléltak el a láttán.

– Örömmel! – lelkesedett a lány az eddiginél egy oktávval magasabb hangon.

Graham bólintott, majd kínos csend állt be köztük. Beletelt egy percbé, mire rádöbbsent, hogy időpontot kellené javasolnia.

– Jó, ha ott találkozunk kilenckor?

A lány láthatóan zavarba jött.

– Szerintem kilenckor zárnak.

– Ó! – felelte Graham. – Akkor inkább fél nyolc?

A másik bólintott, majd egy kanalat nyújtott neki. A fiú nem vette el tőle azonnal; nyilván kezdte éreztetni a hatását a repülés miatti kialvatlanság, mert hirtelen rém fáradtnak érezte magát. Csalódottság töltötte el, bár nem értette, miért. Hiszen pontosan ezt akarta. Ezt a várost, illetve ezt a lányt, aki nemcsak helyes volt, de még nagyon kedves is, és egyértelműen lelkesedett azért, hogy randira mehessen Grahammal. Mi másban reménykedett még?

A kanalát a máris olvadozó sörbetbe dugta, majd elköszönésként kicsit megemelte a pohárkát, miután a lány búcsút intett neki. Amikor megfordult, a kirakat előtt posztoló fotósok szemképráztató vakuvillogtatása fogadta, és egy pillanatra lehunyta a szemét. De a fény így sem hagyott neki nyugtot, és csak csillagokat látott.

